

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4149/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ บริษัท ช.โจทก์ร่วม นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 160, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ. มาตรา 47, ป.อ. มาตรา 21

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาว่าฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะมีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 จำเลยทั้งสองย่อมมีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน โดยบรรยายแยกราายละเอียดเกี่ยวกับวันเวลาที่กระทำความผิด จำนวนและราคาทรัพย์สินที่ถูกลักในแต่ละครั้งตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฟ้องโจทก์จึงเป็นความผิดหลายกระทง ซึ่งโจทก์รวมมาในฟ้องเดียวกันได้ เพียงแต่ให้แยกกระทงเรียงเป็นลำดับกันไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 160 วรรคหนึ่ง ดังนั้น การที่โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.1 มีใจความว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์สินของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลยทั้งสองโดยใช้รถบรรทุกเป็นยานพาหนะเพื่อการพาทรัพย์สินนั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงไม่ได้แยกต่างหากจากฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 แต่เป็นการบรรยายฟ้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน ซึ่งเมื่ออ่านคำฟ้องโดยรวมทั้งหมดแล้วถือว่า ฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 ได้กล่าวถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดแล้ว จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพโดยมิได้หลงต่อสู้ แสดงว่าจำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์ข้อ 1.2 ถึง 1.8 จึงชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 336 ทวิ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน 1,300,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์ไปข้างแล้ว จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา บริษัท ช. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 335 (11), 336 ทวิ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน รวม 8 กระทง เป็นจำคุก 8 ปี 48 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 ปี 24 เดือน กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน 1,300,000 บาท แก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 จำเลยทั้งสอง มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 ความผิดตามฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน

1,240,000 บาท แก่โจทก์ร่วม โทษและนอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองในประการแรกว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ปัญหาว่าฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะมีโต้แย้งขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 จำเลยทั้งสองย่อมมีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกาจึงรับวินิจฉัยโดยเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 บัญญัติว่า "ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือ และมี... (5) การกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี..." เมื่อคดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นลูกจ้างของบริษัท ข. ผู้เสียหาย ร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน โดยบรรยายแยกรายละเอียดเกี่ยวกับวันเวลาที่กระทำความผิด จำนวนและราคาทรัพย์สินที่ถูกลักในแต่ละครั้งตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฟ้องโจทก์จึงเป็นความผิดหลายกระทง ซึ่งโจทก์รวมมาในฟ้องเดียวกันได้ เพียงแต่ให้แยกกระทงเรียงเป็นลำดับกันไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 160 วรรคหนึ่ง ดังนั้น การที่โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.1 มีใจความว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์สินของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลยทั้งสอง โดยใช้รถบรรทุกเป็นยานพาหนะเพื่อการพาทรัพย์สินนั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุมจึงไม่ได้แยกต่างหากจากฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 แต่เป็นการบรรยายฟ้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน ซึ่งเมื่ออ่านคำฟ้องโดยรวมทั้งหมดแล้วถือว่า ฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 ได้กล่าวถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดแล้ว ทั้งคดีนี้เดิมจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้ว จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ โดยมีได้หลงต่อสู้ แสดงว่าจำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์ข้อ 1.2 ถึง 1.8 จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แล้วฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาว่า ความผิดตามฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 โดยไม่ปรับบทความผิดตามมาตรา 336 ทวิ ด้วย นั้น จึงเป็นการปรับบทกฎหมายไม่ถูกต้อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้โจทก์ไม่ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้โดยไม่เพิ่มเติมโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง, 212 ประกอบมาตรา 225 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการต่อไปมีว่า มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 และที่ 2 อายุ 36 ปีเศษ และ 26 ปีเศษ ตามลำดับ ควรรู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว แต่จำเลยทั้งสองกลับร่วมกันกระทำความผิดคิดมุ่งแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของโจทก์ร่วมเมื่อทรัพย์สินของโจทก์ร่วมที่จำเลยทั้งสองร่วมกันลักไปเป็นถึงบรรจุกฎภัณฑ์ขนาดใหญ่จำนวนมากถึง 500 ถัง และมีราคาสูงถึง 1,300,000 บาท ทั้งมิใช่ทรัพย์สินที่จำเลยทั้งสองจำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีพ ประกอบกับจำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์สินของโจทก์ร่วมรวมทั้งหมด 8 ครั้ง ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัยโดยอาศัยโอกาสที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลยทั้งสองไว้วางใจ ตามพฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลย

ทั้งสองเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือมีเหตุผลอื่นดังที่อ้างในฎีกา ก็ไม่เพียงพอให้รับฟังเพื่อรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองโดยไม่รอกการลงโทษมานั้น เหมาะสมแก่สภาพความผิดของจำเลยทั้งสอง และอัตราโทษจำคุกที่ศาลล่างทั้งสองวางก่อนลด 1 ปี 6 เดือน เป็นอัตราขั้นต่ำสุดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้ว กรณีไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นได้ ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองในประการสุดท้ายมีว่า จำเลยทั้งสองต้องร่วมกันค้ำหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้ค้ำแก่โจทก์ร่วมเพียงใด เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 บัญญัติว่า "ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา" เมื่อคดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์ของโจทก์ร่วมตามฟ้องไป ดังนั้น ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจึงต้องถือตามข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาดังกล่าว โดยหาจำต้องคำนึงว่า คำพิพากษาคดีส่วนอาญาศาลได้วินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังที่จำเลยทั้งสองอ้างในฎีกาหรือไม่ เพราะคำพิพากษาคดีส่วนแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันว่าด้วยความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่งโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดหรือไม่ ตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 47 อีกทั้งศาลฎีกาวินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าฟ้องโจทก์ข้อ 1.2 ถึง 1.8 เป็นฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันค้ำหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้ค้ำ 1,240,000 บาท แก่โจทก์ร่วมนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง คดีนี้จำเลยทั้งสองกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่ศาลชั้นต้นรวมโทษทุกกระทงแล้วจึงลดโทษแทนที่จะลดโทษแต่ละกระทงแล้วจึงรวมโทษ ย่อมเป็นผลร้ายแก่จำเลยทั้งสองมากกว่าการลดโทษแต่ละกระทงเสียก่อนแล้วจึงรวมเข้าด้วยกันเพราะประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 21 วรรคสอง บัญญัติว่า "ถ้าระยะเวลาที่กำหนดนั้นกำหนดเป็นเดือนให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปีให้คำนวณตามปีปฏิทินในราชการ" ดังนั้น การกำหนดโทษจำคุก 12 เดือน ย่อมมีกำหนดระยะเวลาเท่ากับ 360 วัน ซึ่งน้อยกว่าจำนวนวันตามปีปฏิทินในราชการที่อาจมีระยะเวลาถึง 366 วัน หรือ 365 วัน สุดแต่แต่ว่าจะเป็นปีอธิกสุรทินหรือปีปกติสุรทิน ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาเห็นควรยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดตามฟ้องข้อ 1.2 ถึง 1.8 จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 ลดโทษกระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้วคงจำคุกกระทงละ 9 เดือน รวม 8 กระทง เป็นจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 72 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อนรรักษ์ สง่าอารีกุล · อภิรติ โพธิ์พร้อม · วาสนา หงส์เจริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4149/2567>